

Sygn. akt III KZ 76/14

POSTANOWIENIE

Dnia 28 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Puskarski

w sprawie z wniosku skazanego **A. B.**

o wznowienie postępowania

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 28 października 2014 r.,

zażalenia skazanego

na zarządzenie Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 1 września 2014 r., sygn. akt II AKo [...], o odmowie przyjęcia wniosku

o wznowienie postępowania

p o s t a n o w i ł

uchylić zaskarżone zarządzenie i sprawę przekazać do ponownego rozpoznania.

UZASADNIENIE

A. B. przesłał do Sądu Apelacyjnego w [...] pismo, w którym wskazał, że „zachodzą podstawy do wznowienia postępowania w sprawach sygn. akt V Kzw [...] i V Kzw [X.] w trybie art. 540a i b k.p.k., art. 540 § 1 k.p.k., art. 541 k.p.k. (...)”. Materii, której sprawy te dotyczyły ani przyczyn, dla których decyzja o wznowieniu postępowania miałaby zostać podjęta, nie określił, natomiast z treści pisma wynikało, że w instancji odwoławczej orzekał w tych sprawach Sąd Okręgowy w G. i podane sygnatury zostały nadane sprawom w tym Sądzie.

Zarządzeniem z dnia 1 września 2014 r., sygn. akt II AKo [...], Przewodniczący II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w [...] na podstawie art. 429 § 1 k.p.k. w zw. z art. 545 § 1 k.p.k. odmówił przyjęcia wymienionego wyżej

wniosku. W uzasadnieniu wskazał, że wniosek ten jest niedopuszczalny, bowiem nie dotyczy postępowań, w których rozstrzygano o odpowiedzialności karnej A. B., ale postępowań incydentalnych, toczących się odrębnie do głównego nurtu postępowania. W sprawie o sygn. akt V Kzw [X.] przedmiotem rozstrzygnięcia były koszty sądowe, postanowieniem Sądu Rejonowego w W. z dnia 14.10.2013 r. ostatecznie umorzone, natomiast w sprawie o sygn. akt V Kzw [...] wymieniony Sąd decydował w przedmiocie wykonania zastępczej kary pozbawienia wolności za nieuiszczoną grzywnę, przy czym postanowieniem z dnia 30.12.2013 r. Sąd Okręgowy w G. uchylił postanowienie sądu pierwszej instancji i przekazał mu sprawę do ponownego rozpoznania. Również w tej kwestii zapadło orzeczenie korzystne dla skazanego, bowiem postanowieniem z dnia 25.04.2014 r. Sąd Rejonowy w W. umorzył grzywnę w kwocie 600 zł, orzeczoną wyrokiem z dnia 16.12.2010 r. w sprawie o sygn. akt II K [...].

Zażalenie na to zarządzenie złożył skazany, twierdząc, że narusza ono „art. 540a k.p.k., art. 540b k.p.k. oraz art. 541 k.p.k., a także art. 545 § 1 k.p.k. i art. 426 k.p.k., art. 427 k.p.k. i art. 429 k.p.k. i art. 93 § 2 k.p.k., gdyż w poprzednich orzeczeniach w ogóle nie wystąpiło umorzenie należności, co do grzywny, bowiem poprzednie orzeczenia to uchylenie do ponownego rozpoznania, zatem nie można było przesądzać, jak rozstrzygnie SR w W., a zatem były przesłanki do wznowienia postępowania, bo wówczas jeszcze nie nastąpiło umorzenie co do kary grzywny ...”. Skarżący domagał się „uchylenia zaskarżonego zarządzenia w całości”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Niezależnie od mało zrozumiałego wywodu skarżącego, zażalenie doprowadziło do uchylenia zaskarżonego zarządzenia i przekazania sprawy, tj. rozważenia kwestii przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania, do ponownego rozpoznania. Zarządzenie zostało oparte na twierdzeniu, że instytucja wznowienia nie ma zastosowania do każdego postępowania, które było prowadzone przez sąd, ale jedynie do postępowania, w którym rozstrzygano o odpowiedzialności karnej oskarżonego. Pogląd ten jest co do zasady słuszny, należy jednak stwierdzić, że nie jest też wykluczone wznowienie postępowania wykonawczego (w takim postępowaniu zapadały wskazane przez A. B. orzeczenia), w którym decyzja

o odpowiedzialności karnej objętej nim osoby nie zapada. Wchodzi to w rachubę, gdy nie można dokonać korekty danego orzeczenia w drodze zastosowania art. 24 § 1 k.k.w., gdy w związku z postępowaniem dopuszczono się przestępstwa (art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k.), albo gdy w wyniku orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego lub organu międzynarodowego stracił moc lub uległ zmianie przepis prawny (art. 540 § 2 i 3 k.p.k.), względnie gdy ujawni się któraś z bezwzględnych przyczyn odwoławczych (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 kwietnia 2010 r., III KO 33/10, LEX nr 843463). Kwestia przyjęcia złożonego przez skazanego wniosku wymaga zatem rozważenia w szerszym aspekcie, niż uczyniono to, wydając zaskarżone zarządzenie.

Niezależnie od tego celowe będzie wspomnieć, że w zarządzeniu tym niesłusznie postępowanie wykonawcze, choćby w zakresie kosztów sądowych, czy wykonania zastępczej kary pozbawienia wolności, utożsamiono z „postępowaniem incydentalnym, toczącym się odrębnie do głównego nurtu postępowania”. Z uwagi na art. 545 § 1 k.p.k., który odwołuje się m.in. do art. 425 § 3 k.p.k., osobną kwestią, jednak również mogącą rzutować na przyjęcie wniosku, jest natomiast zagadnienie, czy w interesie skazanego leży wznowienie postępowania w sprawach dotyczących wykonania wydanego wobec niego wyroku w sytuacji, gdy w kwestiach będących przedmiotem rozpoznania ostatecznie zapadły orzeczenia, jak się wydaje, dla niego korzystne.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak na wstępie.

[aw]